

[Esther Malling Pedersen.]

jeg, det her mere end maaske noget andet Sted vil være af allerstørste Vigtighed, at man faar de rigtige Mennesker ind i disse Sundhedsplejerskestillinger. Her vil blive udkrævet et meget stort Maal af Takt, af Venlighed, af Forstaaelse og, først og fremmest af Diskretion, og jeg synes ikke, det kan være nogen Overdrivelse at sige, at af Skolesundhedsplejerskernes Personlighed, af deres Lødhed, Værdi, vil det i meget høj Grad komme til at afhænge, om denne Lov skal blive det, som tilsigtes: en Samfundets Hjælp og Haandsrækning til Hjemmene, en Hjælp og Haandsrækning, som Hjemmene kan modtage med Glæde.

Men som sagt, ogsaa jeg anser disse Foranstaltninger for et nødvendigt, i hvert Fald ønskeligt, Led i hele det Arbejde, som ogsaa vort Samfund maa gøre for den opvoksende Slægts Sundhed, og jeg kan med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget og tilsige det Støtte fra mit Parti.

P. A. Poulsen (Stenderup): Da Lovforslaget om Skolelæger var til Behandling her i Tinget den 16. Juni 1943, havde jeg ogsaa dengang den Ære at være mit Partis Ordfører i denne Sag. Jeg spaaede da, at Lovforslaget vilde faa en let Gang gennem Rigsdagen, idet man sikkert fra alle Sider vilde anerkende Lovforslaget som værende af livsvigtig Karakter, idet vi alle erkender, at vore Børn og vore Unge er vort Lands dyreste Eje, og at hvad der her kan gøres af bevarende og skærmende Karakter, altid vil være en Landvinding af den Art, som er fremtidsbestemmende for det danske Folk som Helhed.

Var Rigsdagsarbejdet ikke blevet afbrudt, havde vi sikkert i Dag haft Skolelægeordningen over hele Landet. Det maa derfor hilses med Glæde, at vi nu atter faar Lov til at tage fat dèr, hvor Forholdene tvang os til at slippe, og at vi atter har Lovforslaget om Skolelæger paa Tingets Bord.

At Loven, naar den skal føres ud i Praxis, vil komme til at koste det danske Samfund et Beløb som det, den højtærede Undervisningsminister nævnte i sin Fremsettelsestale, synes jeg ikke kan virke afskrækkende. Naar man betænker, at der i alt gennem Sygekasserne og Sygehusene gives ca. 100 eller 150 Mill. Kr. om Aaret ud til, hvad man kan kalde at lappe paa Skaderne, er den Sum, der her foreslaas anvendt til forebyggende Foranstaltninger, kun for Smaapenge at regne. Jeg kan ikke lade være at nævne, hvad jeg ogsaa var lidt inde paa, da jeg sidst var Ordfører i

denne Sag, at naar man som Skolemand gennem 25—30 Aar har set Hold efter Hold rykke ind i Skolen og atter drage ud, er man ikke blevet fri for at lægge Mærke til, at der var Børn, som trængte til den Hjælp, en Skolelæge kan yde. Lærerne — jeg tænker her særlig paa Landsbyforhold, som jeg kender bedst — havde saa vanskeligt ved at gøre Forældre forstaaeligt, at deres Børn fejlede noget eller savnede noget. Det kunde let blive misforstaaet, om man rørte ved slikt, og saa tav man. Og jeg ved, at mange andre end jeg gjorde det. For sent opdagede Forældrene da, at Børnene fejlede noget. Man talte nok om, at Peter og Marie — eller hvad de nu kunde hedde — var sløje, uoplagte, trætte o. s. v., men man slog det hen med, at det vel var lidt Voksværk eller saadan noget. Jeg har set unge Mennesker slæbe rundt med et svagt Helbred og i nogle Tilfælde ogsaa gaa tidligt i deres Grav, og saa har man tænkt: hvad kunde der ikke være reddet, om der var truffet forebyggende Foranstaltninger i Tide.

Ikke mindst nu — det er ogsaa nævnt af tidligere ærede Ordførere — efter de onde Aar, vi har haft, hvor Børnene fra mange Hjem har lidt under daarlig Ernæring, under daarlige Beklædningsforhold og under mangelfuldt opvarmede Hjem og Skoler, trænges der til en Lovgivning som denne, og det tjener til Ære for Foreningen til Skolehygiejens Fremme, Foreningen af Skolelæger uden for København, Foreningen af kommunalt ansatte Skolelæger i København og Danmarks Lærerforening samt Danske Kvinders Nationalraad, at de i sin Tid har; om jeg saa maa sige, baaret Ved til Baalet og derved givet Anledning til, at man fra Lovgivningsmagtens Side tog Sagen op. Man kan ogsaa sige, at København har været banebrydende for Sagen, idet man her allerede i 1897 fik en Skolelægeordning. Og senere fulgte et stort Antal af vore Købstadskoler Eksemplet, idet man gik ind under en frivillig kommunal Ordning. Nu er vi kommet saa vidt, at Skolelægeordningen skal gøres obligatorisk og indføres i alle Kommuner, naar nærværende Lovforslag er ophøjet til Lov. Loven skal træde i Kraft den 1. April 1947. At der maa gives en Frist til Lovens Gennemførelse, er forstaaeligt. Denne Frist er sat til 1. April 1949, men jeg vil gerne understrege det, som en tidligere Ordfører i denne Sag ogsaa var inde paa, at man i en saa vigtig Sag ikke bør opsætte til i Morgen hvad man kan udrette i Dag. Jeg tror derfor ogsaa, at man rundt om i Købstæder og Amt er vil gaa i Gang med Opgavernes Løsning, saa snart Loven er vedtaget.